

JESÚS, BENÈVOL I HUMIL DE COR

Durant aquesta setmana celebrarem a moltes parròquies i santuaris la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús. La devoció al Cor obert del Salvador ha tingut un gran arrelament en poble cristià i ha sigut una benedicció per a l'Església, perquè al llarg de molts segles ha despertat en molts cristians el desig de créixer en santedat, vivint en gràcia de Déu, acostant-se als sagraments i creixent d'aquesta manera en l'amistat amb Jesucrist. En moltes esglésies la imatge de Jesús mostrant-nos el seu cor traspassat ocupa un lloc destacat i atrau la mirada de molts creients que necessiten obrir-li el seu propi cor al Senyor.

El símbol del cor ens parla del nucli de la persona, dels seus sentiments més profunds, de les motivacions de la seua actuació. El mateix Jesús ens adverteix que el que fa impur l'home (pensaments perversos, fornicacions, robatoris, etc...) ix "de dins" (Mc 7, 21) del seu cor. Però el cor és també signe de veritat i d'autenticitat. Per això el Senyor ens ensenya també que hem de perdonar "de cor" (Mt 18, 35). El més decisiu per a conèixer a una persona i el que desperta un sentiment d'amor cap a ella no és el que té, ni el que aconseguix en la vida, ni el que sap, ni el poder que ostenta, sinó el que sent, allò que viu en el seu cor. Només una persona que ens obri el seu cor desperta en nosaltres la confiança necessària per a obrir-li el nostre.

En l'evangeli, Jesús s'obri amb confiança als seus deixebles i els revela que Ell és "benèvol i humil de cor" (Mt 11, 29). Únicament una persona humil desperta l'afecte i la confiança necessària en aquells que se senten cansats i esgotats, perquè els qui escolten la seua invitació vagen a Ell per a trobar el descans que necessiten. El Senyor ens anima també a que, fixant-nos en el seu cor, aprenguem d'Ell. El més important que el cristià ha d'aprendre de Crist és a viure les Benaurances. Aquestes no són en primer lloc una norma moral (encara que inclouen una gran exigència ètica), ni un programa polític per a transformar el món (encara que si tots les visquérem el nostre món seria diferent): el fonamental d'elles és que són l'expressió dels sentiments que hi ha en el cor de Crist i la clau per a entendre la seua vida. Només el Senyor les ha viscudes plenament i només mirant-lo a Ell i estant units a Ell en una relació d'autèntica amistat, podem convertir-les en el nostre itinerari de vida.

La humilitat i la mansuetud són les dues primeres benaurances. En certa manera, inclouen totes les altres. Per amor a Crist l'autèntic cristià desitja viure com Ell, perquè ha descobert que només en Ell es troba l'autèntica riquesa i la promesa de la vertadera vida. Només per aquest motiu els deixebles de Crist podem acollir la senzillesa i la pobresa com a forma de vida; renunciar a cercar la seguretat i la felicitat en el que tenim o aconseguim amb el nostre esforç i que, sovint, considerem un tresor valuós. Abraçar la humilitat, considerar els altres com germans i no creure'ns millors que els ells; viure la mansuetud que porta a perdonar a qui ens ofèn i a respondre al mal amb una benedicció. Si vivim així el nostre cor serà cada dia més semblant al cor de Crist i la nostra vida serà un testimoni creïble de l'Evangeli.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***